

מסכת מגילה

פרק ד

א. הקורא את המגלה עומד ויושב. קראה אחד, קראה שנים, יצאו. מקום שנהגו לברך, יברך. ושלל לברך, לא יברך. בשני ובחמישי ובשבת במנחה, קורין שלשה, אין פותחין ואין מוסיפין עליהן, ואין מפטירין בנביא. הפותח והחותם בתורה, מברך לפניך ולאחריה:

ב. בראשי חודשים ובחלו של מועד, קורין ארבעה, אין פותחין מהן ואין מוסיפין עליהן, ואין מפטירין בנביא. הפותח והחותם בתורה, מברך לפניך ולאחריה. זה הכלל, כל שיש בו מוסף ואינו יום טוב, קורין ארבעה. ביום טוב, חמשה. ביום הכפורים, שלשה. בשבת, שבעה. אין פותחין מהן, אבל מוסיפין עליהן, ומפטירין בנביא. הפותח והחותם בתורה, מברך לפניך ולאחריה:

ג. אין פורסין את שמע, ואין עוברין לפני התבה, ואין נושאים את כפיהם, ואין קורין בתורה, ואין מפטירין בנביא, ואין עושין מעמד

ומוֹשֵׁב, וְאִין אוֹמְרִים בְּרַכַּת אֲבֵלִים וְתַנְחוּמֵי אֲבֵלִים וּבְרַכַּת חֲתָנִים,
וְאִין מְזַמְּנִין בְּשֵׁם, פְּחוֹת מַעֲשָׂרָה. וּבִקְרָקְעוֹת, תְּשַׁע וְכֵהֵן. וְאָדָם,
כִּיּוֹצֵא בָהֶן:

ד. הַקּוֹרֵא בַּתּוֹרָה לֹא יִפְחֹת מִשְׁלֹשָׁה פְּסוּקִים. לֹא יִקְרָא לְמַתְרַגֵּמָן
יוֹתֵר מִפְּסוּק אֶחָד, וּבִנְבִיא שְׁלֹשָׁה. הָיוּ שְׁלֹשָׁתָן שֶׁל פְּרָשִׁיּוֹת,
קוֹרִין אֶחָד אֶחָד. מְדַלְּגִין בִּנְבִיא וְאִין מְדַלְּגִין בַּתּוֹרָה. וְעַד כַּמָּה הוּא
מְדַלְּג, עַד כְּדֵי שֶׁלֹּא יִפְסֹק הַמַּתְרַגֵּמָן:

ה. הַמַּפְטִיר בִּנְבִיא, הוּא פוֹרֵס עַל שְׁמַע, וְהוּא עוֹבֵר לִפְנֵי הַתִּבָּה,
וְהוּא נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו. וְאִם הָיָה קָטָן, אָבִיו אוֹ רַבּוֹ עוֹבְרִין עַל יָדוֹ:

ו. קָטָן קוֹרֵא בַּתּוֹרָה וּמַתְרַגֵּם, אֲבָל אֵינוֹ פוֹרֵס עַל שְׁמַע, וְאֵינוֹ
עוֹבֵר לִפְנֵי הַתִּבָּה, וְאֵינוֹ נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו. פּוֹחֵחַ פוֹרֵס אֶת שְׁמַע
וּמַתְרַגֵּם, אֲבָל אֵינוֹ קוֹרֵא בַּתּוֹרָה וְאֵינוֹ עוֹבֵר לִפְנֵי הַתִּבָּה וְאֵינוֹ
נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו. סוּמָא פוֹרֵס אֶת שְׁמַע וּמַתְרַגֵּם. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,
כֹּל שֶׁלֹּא רָאָה מְאֻרוֹת מִיָּמָיו, אֵינוֹ פוֹרֵס עַל שְׁמַע:

ז. כֵּהֵן שְׂיֵשׁ בִּידֵיו מוֹמִין, לֹא יִשָּׂא אֶת כַּפָּיו. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִף
מִי שֶׁהָיוּ יָדָיו צְבוּעוֹת אֶסְטִיס וּפּוּאָה, לֹא יִשָּׂא אֶת כַּפָּיו, מִפְּנֵי
שֶׁהָעַם מִסְתַּכֵּלִין בּוֹ:

ח. האומר איני עובר לפני התיבה בצבועין, אף בלבנים לא יעבר.
בסנדל איני עובר, אף יחף לא יעבר. העושה תפלתו עגלה, סכנה
ואין בזה מצוה. נתנה על מצחו או על פס ידו, הרי זו דרך המינות.
צפן זהב, ונתנה על בית אנקלי שלו, הרי זו דרך החיצונים:

ט. האומר יברכוה טובים, הרי זו דרך המינות. על קן צפור יגיעו
רחמים, ועל טוב יזכר שם, מודים מודים, משתקין אותו. המכנה
בעריות, משתקין אותו. האומר, ומזרעך לא תתן להעביר למלך
(ויקרא יח), ומזרעך לא תתן לאעבד בארמיותא, משתקין אותו
בנזיפה:

י. מעשה ראובן (בראשית לה), נקרא ולא מתרגם. מעשה תמר
(בראשית לח), נקרא ומתרגם. מעשה יעקב הראשון (שמות לב),
נקרא ומתרגם. והשני (שם), נקרא ולא מתרגם. ברכת כהנים
(במדבר ו), מעשה דוד (שמואל ב י"א:כ"ז) ואמנון (שמואל ב יג),
לא נקראין ולא מתרגמין. אין מפטירין במרכבה (יחזקאל א), ורבי
יהודה מתיר. רבי אליעזר אומר, אין מפטירין בהודע את ירושלים
(יחזקאל ט"ז:ב):